

ВЕСЕЛИН МИРЧЕВ
ПЛАНЕТА НА КАФЯВИТЕ
ОБЛАЦИ

chitanka.info

I.

Юрий остана сам.

Тримата с жълтите скафандри му махнаха с опънати палци и тръснаха елипсата на вратата след себе си. После той видя през стъклото на илюминатора как се загубиха в кафявите облаци на пустинята. Автоматът на уплътнителите щракна и след малко азотният бидон изсмука инертния газ. Срещу него засвистя струя с дихателна смес и кабината се изпълни със „земна“ атмосфера. На арматурата светна: „Нормално“. Той свали стъкленото кълбо от главата си. Стана уютно. Като на Земята.

Не искаше да мисли за Земята. Не трябваше да мисли... Оставиха го на вахта да поддържа връзка с „Майка“, която обикаля по смешната си яйцевидна орбита над тях. Отгоре не се обаждаха, тримата също не го търсеха. Условието беше, ако тримата не се обадят до три часа, да се свърже с „Майка“.

Той се любуваше на пластичните газове, които тромаво се примесваха един в друг. Нямаше хоризонт. Само бежово-кафява мъгла и пробив в нея на двадесетина метра. Оттам се виждаше черното небе. Юрий потърси светлата точка на „Майка“ в тъмнината на петното, но тя не беше там.

Жалко, щеше да ѝ махне.

Той продължи да гледа в странните петна на парчетата кафяви облаци, които се доближаваха, отдалечаваха, обвиваха кабината, събираха се в куп и пак се пръскаха. Харесваше му тоя цвят. На Земята си правеше такива костюми — кафяви. Но защо спомените му го връщат винаги на Земята, когато е на тази мъртва планета с азотна атмосфера? Планета с морета от бром. Когато трябва да бди за тримата и да чака гласа на „Майка“.

Интересно защо тези облаци — късове бромно-амонячна мъгла са еднакви... Не, не са еднакви, но си приличат. Дяволски си приличат. Много кълба се въртят едно около друго и така се местят. Местят се, а не се разпръскват. Чудно наистина. Но тримата ще разберат това.

Юрий почувства, че губи търпение. Чакаше тримата да се върнат от лондонската мъгла.

Искаше да ги извика, но не трябваше. Те ще се обадят.

Има още половин час.

II.

Миналата година, когато беше в Лондон, обичаше да гледа парата на океана — ситни капчици, които полепват по дрехите и мокрят като дъжд. Обиколи „Лойд“ на Лайм стрийт, Музея на борсата — на Пикадили, Хайд парк. С часове стоеше по улиците, по мостовете, по кейовете, гледаше как хората и автомобилите изплуваха и се губеха тайнствено в синьото мляко. Палтото натежаваше от влагата. Той ближеше наедрелите солени капчици по брадата си, мислеше. Не, не, за нищо не мислеше. Струваше му се, че е морски вълк или нещо такова, стъпил тежко, разкрячен на палубата на своя „Джон“ — тримачтова бригантина, тръгнал към Новата земя, към Неизвестната земя...

Но тази земя, нова и неизвестна, оставаше някъде напред и все не идваше, а той пътуваше, пътуваше към нея. Нали романтиката е в неизвестност.

И тогава той се реши да тръгне с „Майка“.

„По дяволите! — помисли Юрий. — Стига съм се разкисвал по тази Земя. Ако на «Майка» разберат, ще ме тикнат в психосалона.“

III.

Когато погледна отново през илюминатора, видя, че мъглата около кабината се беше пръснала. Погледна към необикновено жълтите звезди. Стори му се, че видя „Майка“, но не беше сигурен.

Отново огледа пространството около кораба. Бежовите облаци се тълпяха около една кръгла чакълеста полянка. „Какво ли не става в Космоса“ — помисли си Юрий. Стана му страшно. Сам е. Още четвърт час, докато се върнат другите. Той погледна към въртящите се в кръг облаци, после черното небе...

Изведнъж кръглото хоро на облаците спря. Те замръзнаха, дори и кълбетата им, които преди непрекъснато се въртяха насам-натам, спряха.

И точно срещу него се отлепиха от неподвижния кръг и тръгнаха три кълбести маси от амоняк и бром. В триъгълник — един отпред и два след него, те бавно и тържествено се приближаваха.

Отиваха при него. Отиваха при Юрий...

IV.

Той пребледня, изпоти се, залитна и щеше да падне, но се подпря на таблото. Дланта му натисна „Тревога“. След две секунди централният екран светна. Двама души, един през друг, тревожно зовяха: „Сонда, Сонда, Сонда... Сонда... Защо мълчите... Сонда! Мил, Юрий, Иво, Лий, защо мълчите? Какво се е случило?“

После двамата престанаха да викат. Те се бяха вторачили в Юрий. Той стоеше бледен с разтреперани крака. Тогава единият каза:

— Връзката е нормална.

— Да — отговори другият, като не сваляше очи от Юрий. — Нали виждаш, той е сам и стои като хипнотизиран.

— Да — отговори другият — те са го хипнотизирали.

— Не, не съм хипнотизиран — процеди през засъхналото си гърло Юрий. — Те са живи.

— Кои са живи? — попита братият от екрана и погледна надвесилия се над него човек. — Да не е станало нещо с тримата?

— Не. Те са живи.

— Кои са живи, Юрий? Говори!

— Те. Кафявите облаци са живи.

— Юрий, станало ти е нещо. Успокой се! Успокой се! — добави правият от екрана. — Юрий, Юрий, погледни ме, чуваш ли, Юрий! Вземи от левия джоб на ръкава една таблетка и ще ти мине...

— После ще го приберем в психосалона — прекъсна го братият.

— Нищо ми няма. Те са живи...

— Добре...

— Сега ще ви обърна камерата към тях — каза Юрий, взе камерата и я насочи към стъклото на илюминатора.

V.

Трите облака се приближиха на около два метра до купола на кабината и застанаха в една линия. Отблизо изглеждаха сребристи. Кръгът беше все така неподвижен.

Двамата от екрана недоумяваха. Правият повика някой с ръка и до тях застана още един човек, който нервно смучеше лулата си.

Средният облак постепенно се удължи, деформира се и от него израснаха бавно глава, ръце и крака. Заприлича на човек в сребърнокафяв скафандър. Той все така бавно вдигна дясната си ръка и застана като за поздрав.

— Отговори му — каза новодошлият.

Юрий вдигна дясната си ръка.

После облакът протегна лявата си ръка от кафяв газ. На дланта лъщяха някакви зеленикави топчета, които приличаха на живачни капки. Те мърдаха и се блъскаха като живи. Човекоподобният облак стоеше неподвижен, протегнал лявата си ръка с десетте зрънца.

Юрий и тримата от екрана гледаха неразбиращи.

— Излез и ги вземи! — обади се пак третият.

Юрий сложи прозрачния шлем на главата си и протегна ръка към автомата за промяна на атмосферата.

Тогава облакът вдигна отново дясната си ръка. Посочи неподвижния кръг около чакълестото поле, посочи към себе си, после към Юрий, накрая към черното небе. Лявата му ръка стоеше неподвижна, протегната към позеленялото стъкло. Юрий взе един контейнер за проби и излезе. Отиде при кафявия, натегнат като човек облак.

Преди да изсипе своите зрънца в отворения контейнер, облакът ги посочи, посочи пак небето и... ги изсипа в контейнера. Юрий щракна капака и подаде ръка на кафявия облак, но той се дръпна и започна да се деформира като надут модел... Чудноватото шествие се затъркаля към неподвижния кръг от пари. Щом се сляха с него,

късовете от газове се завъртяха още няколко пъти, заопипваха отново кабината, Юрий.

VI.

Юрий влезе в ракетата. Тримата още гледаха мълчаливи и мрачни. Той залепи на контейнера етикет: „Линкос — специален“ и го постави в стелажа.

Регулира „земен“ въздух, свали шлема и изтри потта си.

Тримата от „Майка“ мълчаха. Хората не знаеха, че десетте капки течност носят цялата мъдрост на тази планета на кафявите облаци.

Линкос ще я разгадае. За Линкос няма тайни.

* * *

От арматурата заскърца говорителят и се чу гласът на Мил: „Сонда, Сонда, Сонда. Търси ви Лий, Иво и Мил. Обади се!“

— Да — каза Юрий — слушам.

— Рапорт: обиколихме зона с периметър двадесет километра. Равнина. Особен кварц. Скучна планета. Няма никакви форми на живот. Само кафяви облаци покриват тая пустиня. Наблизо сме — курс — Сонда. Очаквайте ни! Подробен рапорт на борда. Довиждане!

— Тук Сонда, приех. Очаквам ви.

Четиримата мъже се усмихнаха. Третият с лулата смигна на Юрий. Братият, който седеше, каза:

— Прекъсвам връзката и скоро ще ви приемем на борда. Довиждане!

— Довиждане!

И централният екран загасна.

Юрий гледаше кафявата мъгла. Тя по нищо не приличаше на лондонската.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 4/1971

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.